

frågor:

olsutslag rågor

Då det ansågs framgå, föranletts av att klyret inte varit anbragt i enlighet med anvisningsinspektionens chefsdes arbetsgivaren skap-
shet var den skadade själv kuld till olyckan, vilket ans rätt till skadestånd.
råkade under arbete gä få ena handen avså- ökte ta bort en träbit, len s. k. klyvkniven. Ar- ägs visserligen av Hö- ersättningsskyldig på fälliga skyddsanordnin- en skadade genom egen nedverkat till olyckan ståndet till hälften: Det arbetaren att noga kyddslagens föreskrif- ta vi finns också så- arbetarnas skyldigheter iktighet m. m. under ar-

Jubileumskommitté sam- väll kl. 18.30.

höll ej ådat valtal

ag. (TT—Reuter.)
sta sovjet, som startade nen, har enligt Moskva- av ett praktiskt taget utlämnade överallt. Un- lamma val väljs 1.302 ryska fartyg på havet östningslokaler" och de lurnorna befinner sig i olen ombord på ett val-

valen 1937 och 1946 av- valkampanjen med ett va, hans egen valkreis. Ett dylikt tal hade även gång men kom aldrig. iet Praxad på söndags- g mödasade att klippa al från 1946.

jukedrama tuskår

ndag (TT).
drama utspelas på Skutskär, där en 17- Hållna tilldelades ett

röster mot 296. Det var en knappast laget. Men regeringens faktiska majoritet i parlamentet är bara 6 röster. Regeringen kan emellertid nu, om den inte kommer på andra tankar, verkställa nationaliseringen. Tiden för verkställigheten hade förut utsatts till 1951.

"Vinner vi niesta års val, så skall jag tro att vi kommer att sitta vid makten i överskådlig tid", förklarade Morrison vid ett tal under sommaren 1949. Labour vann vid det sista valet, men med en mycket knappare majoritet än tidigare och regeringen känner sig faktiskt hotad. Den majoritet den nu har är inte mycket att bygga på.

Stålnästrins nationalisering har således åter bekräftats. På den punkten "segrade" Labour i torsdags. Men det förekom något annat vid samma sammanträde. Arbetsminister Isaacs levererade en prima överraskning. Han stod upp och förklarade att från och med instundande veckan kan alla arbetare fritt välja jobb utan att söka tillstånd från arbetsministeriet. Och någon drigering av arbetskraft blir det inte heller.

I samband med nationaliseringspolitiken och statsplanering av produktionsväsendet införde Labour en ganska reaktionär politik, som gjorde djupa strändugng på arbetarnas personliga frihet. Den dirigerade arbetskraften, vilket innebar att regeringsmyndigheterna kunde förflytta arbetarna från den enda industrin till den andra och från den ena boplaten till den andra. Den arbetare som nekade att låta sig dirigeras riskerade bestraffning med böter eller fängelse ända upp till tre månader. Om någon arbetare ville övergå från ett verksamhetsområde till ett annat kunde detta inte ske utan nädligt tillstånd från arbetsministeriet.

Detta upprörde angrepp på den personliga friheten var en av de konsekvenser som förstatligandet och det statsdirigerade näringslivet krävde, ett exempel på hur detta system måste undergräva friheten och slutligen leda till förhållanden som icke väsentligt kommer att skilja det från tillståndet i de statstotalitära diktaturerna. Straffbestämmelserna har framkallat starkt missnöje även bland arbetarna, och det kan icke råda tvekel om att oppositionen mot regeringen inlöstat betydande röstvinster på dennas reaktionära politik. Regeringsbeslutet att upphäva arbetskraftsdirigeringen och återställa den av friheten för arbetaren att förflytta sig från den ena arbetsplatsen och boplaten till den andra utan inbämmandet av nädligt tillstånd från myndigheterna, ett system som starkt minskar om feodaliteten, kom mycket överraskande och har säkert till sefta

var en massa statliga tjänstemän, vilka i betydande omfattning rekryterades från fackföreningsbyråkratin. Den politiska maktsittningen blev ett gemensamt intresse för labourpolitikerna och fackbyråkraternas, och så ställdes den fackliga apparaturen i statens tjänst. När arbetarna revolterade på arbetsplatserna emot den nya ordningen, tog organisationsledningen mestadels parti mot arbetarna. Arbetarna bestraffades och när dessa bestraffningar framkallade sympatistrejker från tusentals arbetare proklamerade regeringen belågenhetstillstånd.

Regeringen har nu tvingats till reträtt på denna punkt, men det vore dräpaktigt att tro, att icke reaktionära återfall kommer att inträffa.

Bolsjevikkuris

Som bekant försäkrar socialdemokraterna, att det icke består något samarbete mellan dem och kommunisterna. Det är väl vid det här laget ingen som fäster något avseende vid denna försäkran. Gång efter annan demonstreras hur samarbetet faktiskt består. Det är svårt att förstå, varför man icke kan erkänna det faktiska samarbetet, det är ju ändå ingen som låter sig luras av förekändat.

Det senaste exemplet på det hjärtliga förhållandet mellan bolsjevikerna och socialdemokraterna är beslutet att invitera den s. k. fredskongressen, arrangerad som ett internationellt propagandanummer för den ryska imperialismen emot demokratierna. Beslutet fattades först av stadsfullmäktiges presidium. Den socialdemokratiska ordföranden Carl Albert Andersson har förenat sig med den med socialdemokraternas röster som andre ordförande placerade bolsjevikerna Knut Olsson om att invitera kongressledamöterna till en officiell mottagning på Stadshuset.

När saken drogs inför stadskollegiet konfirmerade de fem socialdemokratiska representanterna samman med de två kommunisterna presidiets beslut och röstade ned de fem borgerliga representanterna.

Var och en vet att den efter Krenels order arrangerade s. k. fredskongressen har till uppgift att utpeka demokratierna som makter vilka förbereder ett överfallskrig mot Sovjet. För vår del måste vi erkänna, att vi hyser misstro mot alla regeringar, även demokratiernas. Men vi är icke så blinda, att vi icke kan se, att den röda fascismens diktatur konstituerar en långt allvarligare fara för freden än demokratierna. Syftet är nu att denna s. k. fredskongress i den expansionistiska Krenel-regeringens intresse skall måla demokratierna som krigsdjävlar och de röda

och då galler syndikalismen är Rüdiger inte en herr vem som helst. Tar man hänsyn till historisk belänet, teoretisk kunhighet och omfattande personlig erfarenhet från flera av de länder där syndikalismen be-tytt mest, uppkommer rent av frågan om någon i denna tillkrånglade värld just nu kan göra Helmut Rüdiger äran stridig som kunnare av det ämne han be-handlat.

Många av syndikalismens bemärkta skriftställare i i Sverige främst Gustav Henriksson-Holmberg — hör till de intellektuella som studerat källskrifter, läst protokoll, sammanställt litteratur från många språk och framlagt sina tolkningar. Äver Rüdiger får ställas i den klassen — men det säregna med honom är att han även fyller sin plats i bäset bland dem som personligen under årtionden levt med i syndikalistiska organisationers inre liv. Så litet kan ett sammanträde inte vara att inte skriftställaren med de stora vyerna hin-ner att vara med där också — som aktivt medverkande.

I band 11, spalt 1128, står det:

"Två italienska anarkister, N. Saeo och B. Vanzetti, anklagades 1920 för dubbelmord och rån. De förklarades f. å. skyldiga av juryn och dömdes till döden mot sitt nekande och de trots att de icke överbekades om sin skuld. Domsletet påverkades av att de bägge voro anarkistiska agitatorer och bl. a. hade sökt avslöja korruptionen inom den amerikanska polisen. Processen föranledde protestaktioner över hela världen, och världsländat av domen uppmärksades flera ggr. Ehuru en dödsdömd portugis, C. Madeiros, 1925 erkände mordet, avrättades de bägge 22 augusti 1927, sedan högre instanser prövat utslaget."

Vi förmodar att herr Haglund inte har vett att skämmas. Därför skulle det också vara att kasta pärlor för svin om man bad honom veta hut. Att Haglund skulle ha lämnat sitt vilselände svar av okunnighet får innebära att han är nära nog den enda vuxna människa i världen som inte vet något om att Saeo och Vanzetti utsattes för ett justitiemord, och det är väl något mer genant än som kan anses tillbörligt för en "allvetare".

Däremot vill vi inte ge upp hoppet på någon gnutta av anständighet hos Levande Livets redaktör. Den publicerade "upplysningen", är inte bara sakligt felaktigt utan därtill ett slag i ansiktet på varje hederlig människa. Låt oss åtminstone se den dementat!

E. A.

I BLICKFÅNGET

Stockholmskongressen

blir dess värre inget möte av det slag som gagnar freden, även om där kommer att finnas några deltagare som årligt menar sig söka en saklig lösning, skriver Morgon-Tidningen (s) om det bolsjevikiska propagandatriket som kallas "fredsrörelse". Regeringsorganet tilligger:

De är marionetter, liksom hela kongressen är en marionett-teater, ett skickligt propagandatrik, avsett att exploatera folks och individers årliga längtan efter fred och deras ropande ångest inför risken för nya krig.

Men Stockholms socialdemokrater står till reds när det gäller att ge marionörerna just det sken av anständighet de behöver för att kunna lura folk.

Detta gör självfallet sakknskapen en grundlag, men det bör rimligen också skvallra om något mer — ett enormt intresse för den sociala äskidning det gäller. När intresset blir så stort då ligger den starka sympatin nära till hands, och hur går det då med objektiviteten? Verdandis skrifter är icke avsedda att vara propagandastor.

Vi har observerat en recension av Rüdigers skrift i en socialdemokratisk tidning där det — visserligen med illa dolt partinit — anmärktes att "syndikalismen har inga fel..." Problemet har alltid sitt intresse. Låt oss tänka att studentföreningen amodade Bertil Ohlin och Tage Erlander att skriva om socialdemokratin. Man kan med säkerhet förmoda att de båda herrarnas framställningar skulle avsevärt skilja sig från deras respektive förkunnelser i valpropaganda. Den lekanta vingliga bussen fick väl stå i garaget under tiden. Men de båda tolkningarna kom nog också att mentalt skilja sig från varandra, och ändå är det inte säkert att någondera av författarna kunde anklagas för bristande objektivitet. Tvivelsutan måste Erlander anses som den intimaste kunnaren av socialdemokratin, han kunde ge något mer än den som stift på avstånd och studerat den skildrade företeelsen genom längkare.

På samma sätt kan man säga att Helmut Rüdiger ger en sakligt korrekt men också intim bild av syndikalismen. Mina barn lär väl oftast se trevligare ut än de andras ungår där ute på gården, men när mamman är så pass blygsam som Rüdiger kan man rimligen inte mer begära...

"Blygsamheten" hindrar emellertid inte författaren från att ge uttryck åt den anda som syndikalisterna själva som mest har. Kanske kommer detta klarast till synes i slutorden där det med en anstrykning av tyvjuvpsaklighet heter: "Syndikalismen retar en del folk. Detta är också meningen. Syndikalismen är arbetarrörelsens, socialismens och demokratin frihetliga opposition."

Detta är också meningen. Syndikalismen är arbetarrörelsens, socialismens och demokratin frihetliga opposition."

rämsta förtjänsten med Rüdigers

Helmut Rüdiger

vikt i utrymme som måste anses skiljigt i en svenskspråkig skrift.

E huru det kanske inte är så viktigt — just därför att föreställningen aldrig varit annat än en spökbild — noter man med tillfredsställelse Helmut Rüdigers uppgörelse med "myten" om Sorel.

"Enligt en spridd missuppfattning daterar sig syndikalismen från Georges Sorel. Sorels livsänd och mångskiftande begävnig påverkades en tid av syndikalismen. Han byggde på en romantiserad marxism och förklarade, att Frankrikes revolutionära arbetare var arvtagare efter soldaterna i Napoleons stora armé, som hade slagits för ärens och kampens skull. Sorels teorier om generalstrejken och förhållandet av det "proletära våldet" kanske övade inflytande på några franska syndikalister, framförallt intellektuella sådana, men hans heroisk-militaristiska uppfattning var fullständigt främmande för den franske arbetaren som i syndikalismen såg en rörelse med ekonomisk-sociala mål och uppgifter."

Detta ändrade från en av syndikalismens bästa internationella kunnare kan vara hälsosamt att läsa för den studerande ungdomen och andra som understundom matas med vissa beskäftiga "experts" vilvisa mening om Sorels våldsfantasier "grundläggande betydelse" för syndikalismen.

Vederbörande "upplysare" gör sig därvidlag skyldiga till dubbel förfälskning i det de aldrig ens tar hänsyn till att "la violence" för franska öron ingalunda har samma innebörd som "våldet" för svenska. Det är inte så i dag och var det ännu mindre på Sorels tid. Frankrikes historia, som också kan sägas vara revolutionernas historia, förklarar skillnaden mer än väl

I Rüdigers strävan att sätta Sorel på "plats" ligger inget försök att "försköna" syndikalismen eller dölja något av de element som satt sin prägel på dess idé. Syndikalismen betraktas i dag av inflytelserika syndikalister världen över som den mest konsekventa form av demokrati. I Sverige är detta förhållande kanske klarast framträdande. Man betraktar syndikalismen som en fortsättning, en förfining eller ett fördjupande av den gängse demokratin. Detta inte bara med tanke på demokratin utbredning i ekonomiskt avseende utan även i rent politisk mening. Det har icke alltid varit så, framhåller Rüdiger. "Inom den franska syndikalismen framträdde i viss utsträckning den uppfattningen, att den stora massan är slö och inaktiv, och att ar-

des sida och emanerande just ur deras starkt utvecklade rättskänsla — så länge man rörde sig på de djärva handlingarnas plan. I den form företeelsen nu lever kvar, där väkande minoriteter eller enskilda personer gör sin insats på det ideologiska planet, bringar den ingalunda demokratin i fara. Ingen vill väl anklaga exempelvis Folke Fridells litterära "bombkastning" som anti-demokratisk!

Detta tema har här snuddats vid närmast för att ge exempel på Rüdigers historiska objektivitet när han i verdandskriften berättar om syndikalismen. Och därmed skall vi återgå till kapitlet Sorel med ytterligare någon synpunkt.

Sorels ringa inflytande på de syndikalistiska rörelserna framgår inte minst därav att hans skrifter inte har lästs av syndikalisterna ens i Frankrike. Om annälarna får sticka fram med en synpunkt, så är det möjligt att Italien är det land där Sorel övat det största inflytandet på den syndikalistiska rörelsen. Den var där ursprungligen något mera politisk än i övriga länder, och Italiens många "revolutionära advokater" — en motsvarighet till Tysklands alla "doktorer" — fann nog en viss förståelse i Sorels utläggningar.

För den svenska syndikalismen hade Sorel emellertid varit väsensfrämmande, även om han varit känd och läst. Hur det står till med Sorels "inflytande" på den svenska rörelsen framgår bäst av att den tappra Georges hade givit sig monarkin i våld redan 1910, samma år som SAC bildades. Detta uppmärksammades också av G. H. son Holmberg, som i sin bok "Arbetarklassen och syndikalismen" (1918) undermåttade svenska läsare: "Sorel har blivit en monarkiens anhängare i tal och skrift och utpräpar numera som författare i den reaktionära och nationalistiska pressen." Holmberg ger också plats åt Sorels egen deklaration att "han kom till syndikalismen icke som anhängare, men som en veförig, av ett slags intellektuellt spurt, utan någon författad mening om proletariats och arbetsgivarvärdets intressen."

Dirmed har nog Sorel gjort ett bra porträtt av sig själv, och vi lämnar honom åt hävderna.

Den knapphändiga syndikalistiska litteraturen på svenska har med Rüdigers verdandskrift fått ett kvalitativt fullgott och välbehövt tillskott. Det värdefullaste i boken, syndikalismens kooperativa ekonomi och federalistiska politik har vi inte hunnit att nämna. Men man kan väl också räkna med att varje syndikalist i detta land blir en självskriven köpare av verdandskriften nr 497.

E. A.

HELMUT RÜDIGER: Syndikalismen. Studentföreningen Verdandis. Småskrifter. Kronor 2: 05.

Vanlig orsak

till att barn skadas eller dödas i trafik!

Rosar öfver-1at över gatan — till lekamrater eller till mamma.